

SABAHATTİN ALİ

Sırça
Köşk

8. BASKI

♥ can
modern

SABAHATTİN ALİ

SIRÇA
KÖŞK

Can Modern

Sırça Köşk, Sabahattin Ali

© 2019, Can Sanat Yayınları A.Ş.

Tüm hakları saklıdır. Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

1. basım: Remzi Kitabevi, 1947

Can Yayınları'nda 1. basım: 2019

8. basım: Şubat 2024, İstanbul

Bu kitabın 8. baskısı 1 000 adet yapılmıştır.

Düzeltili: Aylin Samancı Elmasdağ

Mizanpaj: Bahar Kuru Yerek

Kapak tasarımı: Utku Lomlu / Lom Creative (www.lom.com.tr)

Baskı ve cilt: Vizyon Basımevi Kağıtçılık Matbaacılık ve Yayıncılık San. Tic. Ltd. Şti.

Beylikdüzü O.S.B Mah. Orkide Cad. No: 1/Z Beylikdüzü-İstanbul

Sertifika No: 52098

ISBN 978-975-07-3898-2

CAN SANAT YAYINLARI

YAPIM VE DAĞITIM TİCARET VE SANAYİ A.Ş.

Maslak Mah. Eski Büyükdere Cad. İz Plaza Giz, No: 9/25 Sarıyer/İstanbul

Telefon: (0212) 252 56 75 / 252 59 88 / 252 59 89 Faks: (0212) 252 72 33

canyayinlari.com

yayinevi@canyayinlari.com

Sertifika No: 43514

SABAHATTİN ALİ

SIRÇA
KÖŞK

ÖYKÜ

♥can

SABAHATTİN ALİ, 1907'de Gümölcine'nin Eğridere (bugün Ardino, Bulgaristan) kasabasında doğdu. Çocukluk yılları ve eğitim hayatı savaş şartlarında geçti. 1926'da İstanbul Öğretmen Okulu'ndan mezun olan Ali, Yozgat'ta bir yıl öğretmenlik yaptıktan sonra Milli Eğitim Bakanlığı bursuyla Almanya'ya gitti. 1928-1930 yıllarında Potsdam'da yaşadı. Türkiye'ye döndükten sonra okullarda Almanca dersleri verdi; Türk Dil Kurumu'nda ve Tercüme Odası'nda çalıştı, Kleist ve Hebbel gibi yazarlardan çeviriler yaptı. 1926'dan sonra dönemin çeşitli dergilerine yazdı, *Değirmen* (1935), *Kağrı* (1936), *Ses* (1937), *Yeni Dünya* (1943) ve *Sırça Köşk* (1947) adlı öykü kitaplarıyla çağdaş Türk öykücülüğünün seyrini değiştiren yazarlardan oldu. Modern ve sade üslubunu romanlarına da taşıyan yazar, *Kuyucaklı Yusuf*'ta (1937) taşra insanını ve *İçimizdeki Şeytan*'da (1940) dönemin aydınlarının dünyasını çarpıcı bir dille anlattı. Yıllara yayılan bir aşkı anlattığı son romanı *Kürk Mantolu Madonna* (1943) başyapıtı oldu. 1940'larda *Markopaşa* adlı mizah dergisini çıkardı; siyasi düşünceleri sebebiyle hapse girdi. 1948'de Avrupa'ya kaçmak istedi fakat anlaştığı kaçakçı tarafından Bulgaristan sınırında öldürüldü. Ali'nin pek çok şiiri bestelendi; öyküleri, romanları sahneye ve filmlere uyarlandı.

Sabahattin Ali'nin Can Yayınları'ndaki diğer kitapları:

Değirmen, 2019

İçimizdeki Şeytan, 2019

Kağrı, 2019

Kuyucaklı Yusuf, 2019

Kürk Mantolu Madonna, 2019

Ses, 2019

Yeni Dünya, 2019

Yayıncının Notu

Bu kitabın hazırlığında, ilk baskı metnini esas aldık. Yazarın üslubuna ve kelime tercihlerine müdahale etmedik; sadece imlasını günümüz kurallarına uyarladık. Bugün kullanılmayan veya nadir kullanılan Farsça ve Arapça kelimeler için kitabın sonuna bir sözlük ekledik. Yabancı kelimeleri ve özel isimleri de özgün şekilleriyle yazmaya çalıştık. Döneme dair gerekli bilgileri ve terimleri sayfa sonlarına dipnot düştük.

İçindekiler

Portakal	11
Beyaz Bir Gemi	25
Katil Osman	35
Böbrek	45
Cıgara	65
Millet Yutmuyor	71
Bahtiyar Köpek	75
Çilli	81
Dekolman	89
Hakkımızı Yedirmeyiz!	97
Cankurtaran	103
Çirkince	115
Kurtla Kuzu	131
Bir Aşk Masalı	149
Devlerin Ölümü	155
Koyun Masalı	159
Sırça Köşk	165

PORTAKAL

Vapur Dođu Akdeniz limanlarından birine yaklaştığı zaman ortalık kararmaya başlamıştı. Güneşin biraz evvel battığı, denizle bulutların birbirine karıştığı yerde katmer katmer turuncu yığınlar, bunun karşısında, Toroslar'ın üzerindeyse, karlı tepeleri saran al al tüller vardı. Vapur kısa, kalın bir şeydi. Kıçığı pek suya batmış, burunu pek havaya kalkmış gibi yürüyordu. Elli beş yaşındaki makine, kendisiyle aynı yaşta olan tekneyi, sıtmaya tutulmuş gibi zangır zangır titretiyordu.

Yarım asırdan beri fırçalanıp silinmekten yarı yarıya incelmış ve aralarındaki zifti dökülmüş olan güverte tahnaları, sıcakta yan yatıp hızlı hızlı soluk alan sıska bir köpeğın kaburgaları gibi kımıldayıp duruyordu.

Bir saatten beri dümen vardiyası tutan vinççi İsmail, bacakları bir arşın kadar birbirinden ayrı, çıplak ayakları devetabanı gibi sımsıkı güverteye, elleri dümene, gözleri limana yapışmış, hiç kımıldamadan duruyordu. Görenler onun sanki nefesi kesilmiş bir halde çok mühim bir hadiseyi, mesela karşıda taş evlerinin camları parlayan şehrin bir infilakla uçvermesini yahut denizden büyük bir canavar çıkıp gemiyi birden yutuvermesini beklediğini sanırlardı.

Halbuki hiç de böyle büyük şeyler düşündüğü yok-

tu. O İstanbul'da, Beşiktaş'ın arka mahallelerinden birinde bıraktığı minimini bir şeyi, on beş gün evvel, bu son sefere çıkacakları gün doğan oğlunu düşünüyordu. Ona, geçen sene Şile taraflarından İstanbul'a motorla mangal kömürü getirirken boğulan babası Musa Kaptan'ın adını koymuştu. Şimdi kendi kendine, ağzını kımıldatmadan mırıldanıyordu:

“Musa Denizer!.. Musa Denizer!”

Çocuğunun hem adını hem soyadını birlikte söyledikçe oğlan gözünde büyüyordu. Limanın önünde yamyassı yatan ve üzerinde harap bir kale bulunan adacığa yaklaşmışlardı, burada dümeni sancak tarafına kırarken, “Okutacağım keratanın oğlunu!” diye söylendi.

Kendisi okumamıştı ama tütünden aldığı karısı “tahsilli”ydi. Hem birkaç sene mektebe gitmiş hem de öteki işçi kızlarla beraber okuyup yazmaya merak sardırılmıştı. İsmail her seferden dönüşte bir *Köroğlu*¹ alır, eve gidip yıkandıktan sonra onu karısına uzatır, kendisi mindere kurularak dinlerdi. Karısı Hayriye hiç kekelemeden, hafızlar gibi başını sallayarak önce resim altlarını, sonra destanları, sonra makaleleri, haberleri, tefrika romanları, acayip, hatta biraz yanık bir makamla okur, bu sırada İsmail de dudaklarının kenarında müphem bir çizgi, anlaşılmamasın, arada bir kahkaha atarak dinler, harp vaziyetine ait yerleri tekrarlatır, vapurda güverte yolcularından yahut izinden dönen neferlerden dinlediği mütalaa-ları, birbirine karıştırıp anlatır, “Gidişat iyi değil gibi Hayriye!” der, susardı. Bu sükût, “Artık yemek yiyelim” manasındaydı ve karısı hemen yerinden fırlar, sofrayı hazırlamaya başlardı.

İsmail hiç kımıldamayan gözlerini artık iyice yaklaş-

1. Burhan Cahit'in editörlüğünde 1928'den itibaren çıkan mizah dergisi. (Y.N.)

tıkları limana dikmiş dururken arkasından ayak sesleri duydu. Kalın, cızırtılı bir ses, “Ben göremedim yahu!” diyordu. Bu, gemi süvarisiydi.

İkinci kaptanın ince, titrek sesi, “Dürbünle iyi bakın! Bana var gibi geliyor!” dedi.

İkisi de kumanda köprüsünün ön tarafına geldiler, dürbünlerini gözlerine yerleştirerek limanı ve orada sıra sıra dizili duran kara mavnaları¹ uzun uzadıya araştırdılar. Kısa boylu, kırmızı yüzlü, kır saçlı, küt burunlu biri olan süvari, tam kitapların tarif ettiği bir deniz kurduydü. Sesi, ayazda kalmış gibi yırtık yırtık çıkıyor, gözlerinin uçlarından yanaklarına doğru yaşlar süzülüyordu. Gözlerinin altı da, içi su dolu kesecikler gibi şişmiş ve yanaklarına doğru sarkmıştı. İkinci kaptansa inadına uzun, sarı, sıska bir şeydi. Kasketini kulaklarına kadar geçirmiş, şubat ayında buralarda hava pek soğuk olmadığı halde kaputunun yakasını kaldırmıştı.

Süvari, “Göremiyorum be!” diye söylendi.

“Biraz daha yaklaşalım, görürsünüz!”

“Biz yaklaştıkça da hava kararıyor...”

Sonra, somurtkan yüzünü hiç değiştirmeden kesik kesik güldü, eliyle ikinci kaptanın boğrünü dürttü, “Patlama yahu!.. Limana varınca anlarız! Eğer bir şey varsa, acenteden evvel gelirler!..”

Konuşarak İsmail’in önünden uzaklaştılar. Delikanlı arkalarından bir göz attı. “İnşallah aradığınız çıkmaz!” diye söylendi. Bugün bu üçüncü vardiyasıydı. Halbuki onun asıl işi vinççilik olduğu için, gemi bir limandan ayrılınca, öteki limana varıncaya kadar başaltı kamarasında yatıp uyumalıydı. Ama bu sefer tayfalardan üçünü birden sıtma tutmuş, kaptan da İskenderun’da başka tayfa almaya lü-

1. Güvertesiz tekne. (Y.N.)

zum görmemişti. İsmail bunun suçunu süvaride buluyor, “Birazdan demir atınca geç vincin başına, artık gece yarısına kadar mı, sabaha kadar mı, vira!.. Mayna!.. Vira!.. Mayna!.. Çek Allah’ın emrini!..” diye homurdanıyordu.

Ortalık adamakıllı kararmış, gemi de limana iyice yanaşmıştı. Rıhtımda tek tük ışıklar yanıyordu. İkinci kaptan tekrar kumanda köprüsünün ön tarafına gelerek demirin başında duran tayfalara emirler verdi. Demirin zinciri, istim seslerine karışan büyük bir gürültüyle sıçraya sıçraya geminin burnuna doğru gidip delikten geçerek sulara gömülüyordu.

Vapur makinelerini istop edip olduğu yerde, suların akışına kapılarak ağır ağır dönerken bir sürü kayak, sanki bir anda peyda oluvermişler gibi, geminin etrafını sardı. Fakat aşağıya uzatılan iskeleye yanaşmıyorlar, biraz açıkta duruyorlardı. Yalnız içinde bir polisle bir sivilin ayakta durduğu Sahil Sıhhiye İdaresi’nin kayığıyla acenteyi getiren kayak, küçücük bayraklarıyla kendilerine bir yol açmışlar, vapura yanaşmışlardı. Hemen bunların arkasından başka bir sandal daha geldi, pek şişman ve kırmızı yüzlü biri acele, fakat alışkın hareketlerle iskelenin iplerine yapıştı, yuvarlanır gibi yukarı çıkmaya başladı. Kasketini gür kaşlarının üstüne eğerek aşağıyı seyreden süvari koluyla ikinciyi dürterek, “Geldi!” dedi. “Sen burada kal... Buraya bırakılacak yirmi beş parça eşya var... Ben salona gidiyorum.”

Birinci mevki kamaraların kırmızı kadifeli küçücük salonu bir sürü insanla dolmuştu. Acente önündeki dar masaya eğilmiş, yolculara bilet kesiyor, vapurun kâtibiyile konşimentoları¹, ordinoları², birtakım başka listeleri el-

1. Deniz taşımacılığında bir malın gemiye yüklendiğini veya teslim alındığını göstermek üzere verilen tek taraflı senet. (Y.N.)

2. Yük konşimentosuna karşılık verilen teslim yazısı. (Y.N.)

den geçiriyor, kamarota kahve söylüyordu. Vapura herhangi bir iş için gelenler, aradıklarıyla baş başa vermiş konuşuyorlar; yüzleri yolculuktan kirlenmiş kamara müşterisi şık hanımlarla arsız çocukları etrafa meraklı gözlerle bakıyorlardı.

Salonun daracık kapısında yan dönüp şunu bunu iteleyerek güç halle içeri girebilen şişman, kırmızı yüzlü adam, süvariye bir köşede yalnız başına oturmuş, pence-renden dışarıyı süzer görünce biraz duraladı, demin onu kumanda köprüsünde görmüş, el sallamış, ama öteki görmemezlikten gelmişti. Kendisi daracık yerlerden yatak denklere¹, sandıklar girip çıkarken bir aralıkta sıkışıp kalan yolcular arasından yol bulup gelinceye kadar, kaptanın salona inip köşeye yerleştiğini görünce, “Tuzağı kurmuş bekliyor, domuz herif!” diye homurdandı; sonra iri dudağını yalayıp ıslattı, yüzüne tatlı bir ifade vererek o tarafa yürüdü.

“Nasılsın süvari bey?”

Süvari hiç beklemediği eski bir dostuyla karşılaşmış gibi, “Ooo!.. Merhaba Osman Yiğit... Ne var, ne yok? Geç otur bakalım!” dedi.

Osman Yiğit kalbi hızla çarparak yaklaştı, kor üstüne oturuyormuş gibi döner iskemleye şöyle bir ilişti, yutkundu, derin bir nefes aldıktan sonra, “Ocağına düştük kaptan,” diye boşandı, “üç bin sandık portakalım var! Bir haftadır yolunu gözleriz!”

Kaptan altı şiş gözlerini yarı kapayarak salondakileri süzdü, dudaklarının arasından, “İskenderun’da fazla mal çıktı, iki gün bekledik... Ama gemi de yükünü aldı...” dedi.

Karşısındaki cümlenin son kısmını duymamazlıktan geldi, “Neyse selametle geldiniz ya!”

1. Büyük bir bohça biçiminde sıkıca bağlanmış eşya. (Y.N.)

“Öyle, inşallah selametle de gideriz!”

“İnşallah, inşallah... Şu bizim üç bin sandığa da...”

Kaptan bu sözleri hiç duymamış gibi, “Hep de havaleli mallar yükledik... Bakalım İstanbul’u nasıl bulacağız... Denizlerin kötü zamanı...” diye devam etti, sonra daha ziyade kendi kendine mırıldanıyormuş gibi, “Gemi de gemi değil ki... Hacı Davut vapuru... Dört seneden beri havuzlanmadı¹... Allah çoluğumuza çocuğumuza acıyor herhalde...”

Osman Yiğit yüzü büsbütün kızarak, “Şu bizim portakallar...” diyecek oldu. Kaptan birden doğrularak, “İnşallah gelecek sefere...” dedi.

“Aman süvari bey... Şaka etme Allahını seversen! Portakallar sandığa gireli on beş gün oluyor. On gündür de rıhtımda bekliyor, bu sabah mavnaya yüklettim, nerdeyse gemiye yanaşmıştır!”

Süvari bey gözlerinin kenarından süzülen yaşları elinin tersiyle sildi, yüzünü uzun uzun kaşdı, sonra, “Osman Yiğit” dedi, “hatırın için birkaç yüz sandık alırım, ama sintineye² koyarım; başka yerim yok!”

“Yapma be kaptan, sintinede portakal gider mi? Sabaha varmadan çürür!”

“Orasına ben karışmam!”

Süvari bunları söyleyerek kalktı, salondan çıktı, yukarıya kamarasına gitti.

Osman Yiğit başını iki yana sallayarak biraz bekledi, sonra o da acele adımlarla dışarı fırladı, kumanda köprüsünün merdivenini ıkına sıkına tırmandı. Yukarı varınca ikinci kaptanı orada dolaşır buldu. Onu bir kenara çekerek meseleyi anlattı, “Hadi kurbanın olayım,

1. Gemiye tamir için havuza çekmek. (Y.N.)

2. Gemilerde dışarıdan giren suların toplandığı çukur alt kısım. (Y.N.)

şu işi bir düzenine koy... Beni yakmasın..." diye sırtını sıvazladı.

İkinci kaptan, "Vallahi, ne bileyim!.. Bakalım bir ke-re..." diye süvarinin kamarasına girdi.

Ondan sonra belki yarım saat süren bir pazarlık başladı, ikinci kaptan bir içeri, bir dışarı gidip gelerek bu hayırlı işi yoluna koymaya uğraştı, nihayet navlunu altı kuruş olan portakal sandıklarının yetmişer kuruştan gemiye alınması kararlaştı. Osman Yiğit aşağıya inip acente ve vapur kâtibiyile muameleyi tamamladıktan sonra, sandık başına navlun farkı olan altmış dört kuruştan üç bin sandığın tutarı bin dokuz yüz yirmi lirayı ikinciye teslim etti.

Bu aralık mavna yanaşıp portakal sandıklarını gemiye vermeye başlamıştı. Vinç sabaha kadar işledi. Tayfa İsmail Denizer yorgunlukla, İstanbullu olan karısından öğrendiği güzel konuşmayı bir yana bırakıp halis Rize şivesiyle etrafına küfürler ediyordu. Kumanda köprüsündeki genç mülazım kaptan ne yapacağını bilemiyor, denize yuvarlanan iki sandık portakal için aşağıda kıyametler koparan Osman Yiğit'e şaşkın gözle bakıyordu. Sabahın kırağısı üzerlerine yağın güverte yolcuları, ıslak paltolarının yahut yorganlarının altında kımıldıyorlar, öksürüyorlardı. Bir nefer, kaputunu omzuna atmış, yağlı tahtalar üzerine uzanmış yatan bu erkekli, kadınlı, çocuklu kalabalığın üstünden aşarak ayakyoluna varabilmek için uğraşiyor, aksakallı, sıska bir herif yorganını sırtına sarmış cigara içiyordu.

Ön tarafta bir gidip gelme oldu. Bir kampana çaldı, gemi demir alıyordu. Biraz sonra makineler homurdana homurdana işlemeye, bütün tekneyi o garip sıtma nöbetiyle titretmeye başladılar. Vapurun bir gün evvel pek havaya kalkmış gibi duran burnu, bu sefer iyiden iyiye sulara gömülerek cenupbatıya doğru yöneldi. Kısa kalın

bacadan çıkan kara dumanlar, güneşin doğmak üzere olduğu tarafa doğru kıvrım kıvrım uzanıyordu.

* * *

O gün öğleden sonra süvariyle ikinci kaptan, ellerinde dürbünleriyle ikide birde ufukları seyretmeye başladılar. Bu hal ertesi gün, daha ertesi gün de devam etti. Ara sıra çarkçıbaşı da geliyor, o da cenupbatıya, cenuba bakıyordu. Hep birden bir şey arıyor, bir şey bekliyor gibiydiler. İki-üç kelimelik cümlelerle konuşuyorlardı:

“Bir şey var mı?”

“Görünmüyor!”

“Günbatısı karanlık, bir imbat çıkacak gibi!”

“Zannetmem... Bugünlerde lodos beklenir!”

“Olsun da, ne olursa olsun!”

“Ya adamakıllı kötü bir deniz yaparsa?”

“Eh, kismette ne yazılıysa o olur!”

“Hadi hayırlısı!”

Üçüncü gün, ikindi vakti cenup tarafı karardı. Çarkçıbaşı yine üst güvertedeydi. Hemen kaptanın yanına koştu, “Hele şükür, lodos geliyor... Allah vere de fazla sert olmasa!” dedi. Bunları söylerken gülümsüyor, yüzünün kalın derisi, kısa kesilmiş kır saçlarının dibine kadar kırışıyordu. Yarım saat kadar sonra, deniz oynamaya, ılık, fakat şiddetli bir rüzgâr direklerde ıslık çalmaya başladı. Geminin iskele tarafına vuran dalgalar yükselip güverte yolcularını ıslatıyordu. Ellerinde yastıkları, kilimleri, sepetleri, bavullarıyla kuytu bir yer bulmaya uğraşan kalabalık, şuraya buraya koşuyordu. Bütün aralıklar ve ambarlar portakal sandıklarıyla dolduğu için yolcuların üstü örtülü bir yer bulabilmeleri pek zordu. Herkes rüzgârdan, dalgalardan korunabilmek için aksi tarafa yığılıyor, bu yüzden gemi daha çok sancağa yatıyordu. Ortalık

adamakıllı karanlıktı. Bir köşede kusan kadınlar, ağlayan çocuklar vardı. Kamara yolcuları da yemeklerini sofrada bırakmışlar, köşelerine çekilmişlerdi. Ara sıra koridorlarda iki tarafa tutuna tutuna sarhoş gibi yürüyen dağınık saçlı kadınlar görülüyordu.

Çarkçıbaşı ile ikinci kaptan, birinci mevki salonuna gelmişler, yolculara telaşla tavsiyelerde bulunuyorlar, güya kendi kendilerine söyleniyorlarmış gibi, “Vaziyet fena... Ne halt edeceğiz bilmem... Gemi gemi değil ki!.. Yük de fazla... Hep havaleli şeyler...” diyerek adeta panik havası yaratıyorlardı.

İkinci kaptan bir aralık, “Çarkçı bey!.. Avarya¹ yapmazsak, vaziyet tehlikeli galiba!” dedi. Çarkçıbaşı, “Valahi bilmem, kaptan... Ama bizim makine dairesinde bile ayakta durulmuyor.. Süvari beyle avarya için konuşalım!”

Yolcuların yanında yapılan bu münakaşadan sonra ikisi beraber yukarıya, süvariye çıktılar. En havaleli mal olan portakalların denize atılmasına karar verildi. İkinci kaptanın nezareti altında iki yüz elli sandık bordadan aşağıya fırlatıldı, sonra gemi kâtibi avarya evrakını usulü dairesinde tanzim etti. Tüccar Osman Yiğit’in sigortadan üç bin sandık portakalın parasını alabilmesi için bu evrakın düzgün olması lazımdı.

Ertesi gün öğleye doğru hava sertliğini kaybetti, akşamüstü büsbütün sakinledi. Birkaç gün daha gürültüsüz, patırtısız bir yolculuktan sonra, gece saat sekiz sularında vapur İstanbul’a vardı. Sirkeci rıhtımına yanaştı. Boşalan yolcuların telaşlı gidip gelmeleri arasında tayfalar koşuyorlar, ambarları açıyorlardı. Bu aralık ufak tefek, çil yüzlü, incecik burunlu, yakası kürklü paltolu

1. Deniz yolculuğunda geminin ya da yükün gördüğü zarar. Burada “denize mal atmak” anlamında kullanılmış. (Y.N.)

bir adam, dar merdivenden inmeye çalışanları itip arkalarına baktırarak vapura girdi, süvarinin kamarasına çıktı. İkinci kaptanla vapur kâtibi de oradalardı.

Çıl yüzlü adam, “Geçmiş olsun süvari bey!” diye söze başladı. “Acenteden öğrendim, Osman Yiğit’in portakalları avarya olmuş. Neyse sağlık olsun... Muamele tamam mı?”

Kâtip, “Bizimki tamam!” diyerek bir deste kâğıt gösterdi. “Yarın acenteye gider, üst tarafını tamamlarız!”

Süvari, o kalın ve cızırtılı sesiyle, “Halil Eğinli!” dedi, “Nasılsın? Senin malların ziyan olmasına canım sıkıldı doğrusu, ama ne yaparsın, başka tüccarın malını atamazdım. En sonra Osman Yiğit’in portakallarını almıştım, en üstte onlar duruyordu. Şimdi sen portakalsız kaldın. Gelecek partiyi beklersin artık!”

Halil Eğinli, “Gemide başka portakal da var mı?” diye sordu.

“Birkaç bin sandık da Dörtyol malı var. İskenderun’dan aldık...”

Öteki, kurnaz kurnaz gülerek, “Canım başka, başka... Onu sormuyorum. Bizim için bir şey var mı diyorum!”

Kaptan, yine yüzü hiç değişmeden o kesik, kısa kahkahalarından birini attı, “Kolay canım, senin vasitan hazır mı?”

“Yanaştı bile!”

Kamaranın kapısını iyice kapattıktan sonra içeride esaslı bir pazarlık daha başladı. Denize atılmış görüldüğü halde geminin deniz suyundan uzak yerlerinde rahat rahat bekleyen iki bin yedi yüz elli sandık portakal, Halil Eğinli’ye yeni baştan satıldı. İçinde seksen portakal bulunan sandıklardan her biri üç liradan hesap edildi. Aslında, ambalaj masrafıyla beraber tanesi doksan paraya mal olan portakalların sandığı, yüklendiği iskelede yüz

seksen kuruş, meşru olan ve olmayan navlunla beraber İstanbul'da maliyeti iki yüz elli kuruştur. Ama böyle ufak farklar üzerinde fazla durulmadı. İki bin yedi yüz elli sandığın tutarı olan sekiz bin iki yüz elli lira Halil Eğinli'den peşin peşin alındı. Bir aya yakın süren bu seferin bütün geliri Osman Yiğit'in navlun farkı olarak verdiği bin dokuz yüz yirmi lirayla birlikte, on bin yüz yetmiş lira tutuyordu. Eh, lostromosuna,¹ serdümenine² kadar pay verilecek olduktan sonra bu rakam pek göz kamaştıracak bir şey sayılmazdı.

Halil Eğinli gittikten sonra, ikinci kaptan, çarkçıbaşı, gemi kâtibi, başkamarot, bir de bu aralık vapura gelmiş olan acente memuru, süvarinin kamarasında toplandılar.

* * *

İsmail Denizer, sefere çıkacakları gün çocuğu olduğunu ileri sürerek vapur limana girer girmez ikinciden izin almıştı. Onun için şimdi Osman Yiğit'in denize atılmış görünüp Halil Eğinli'ye satılan portakallarını o boşaltmıyordu. Vincin başında daha çocuk denecek kadar küçük bir tayfa vardı.

Fakat İsmail Denizer de bir türlü gemiyi bırakıp gidemiyor, kâtibin yolunu gözlüyordu. Geçen sefer doğum masrafları için avans aldığından, artık para istemeye ne hakkı, ne yüzü vardı ama eve de böyle büsbütün eli boş dönemezdi. Hiç olmazsa bir-iki buçuk liralık koparmalıydı.

Kâtip de nedense ortalıkta görünmüyordu. Belki bir saate yakın bekledi, odasının kapısını açıp açıp içeri bak-

1. Ticaret gemilerinde tayfaların başı. (Y.N.)

2. Dümen kullanmakla görevli, bilgili ve deneyimli tayfa. (Y.N.)

tı, kimsecikler yoktu. Nihayet oradan geçen kamarotlardan birine sordu. Beyaz ceketli delikanlı, "Süvarinin kamarasında, ama yanına giremezsin, işleri var!" dedi. İsmail yarım saat kadar daha bekledi. Sonra korkak adımlarla yukarıya çıktı. Her merdivenden sonra beş-on dakika bekliyor, daha ileri gitmeye cesaret edemiyordu. Nihayet kaptan köprüsüne kadar çıktı. Hemen merdiven başında, telgrafın yanında kazık gibi durdu kaldı. Süvarinin beş-altı adım ilerideki kamarasından sesler geliyordu. İkinci kaptanın ince, titrek sesi, süvarinin boğuk, yırtık bağırışlarına karışıyordu; içeride oldukça ateşli bir münakaşa vardı. Ara sıra birisi masaya vuruyor, kapı aralanıyor, birisi dışarı çıkmak istiyor, sonra kolundan yakalanıp içeri çekiliyordu. İsmail biraz durduktan sonra, bir korkuya kapıldı, hemen geldiği gibi dönüp gitmek için merdivene ayağını attı. Fakat bu sırada kamaranın kapısı arkasına kadar açıldı. Geriden vuran sarı ışıktaki kaptanın kısa, tıknaz vücudu görüldü, İsmail bir ayağı merdivende, korkudan taş kesilmiş gibi kaldı. Kaptan ön tarafa, ona doğru yürüyordu. Birkaç adım daha atınca yanına geldi. Hırsla soluyor, homurdanıyordu. Islak gözleri karanlıkta daha küçülmüş gibiydi. Orada birisinin durduğunu görünce, kim olduğunu tanımadan koluna yapıştı. Boğulur gibi kısık bir sesle, "Görmüyor musun köpoğullarını... Beni kafeslemeye bakıyorlar!" diye söylendi.

Bu aralık kapıda ikinci kaptanın sarı başı görüldü, "Süvari bey, bir dakika teşrif buyurun!" diyordu.

Süvari o tarafa dönüp bağırdı, "Bırak efendim, ne halt ederseniz edin, ben yokum bu işte!"

Sonra tekrar İsmail'e döndü, yumruğuyla göğsünü döverek, "Bütün mesuliyet benim... Hapse ben gireceğim... Benim çoluğum çocuğum sürünecek... Benim şerefim mevzubahis... Yine de doyumamıyorum gözlerini pezevenklerin..."

Sakin tepenize bir sırça köşk kurmayınız. Ama günün birinde nasılsa böyle bir sırça köşk kurulursa, onun yıkılmaz, devrilmez bir şey olduğunu sanmayın. En heybetlisini tuzla buz etmek için üç-beş kelle fırlatmak yeter.

Sabahattin Ali öykülerinde kendi dönemi içinde zamansız olanı buluyor, yerel olandan evrensele ulaşıyor. Habercilikle masalcılığı, anıyla efsaneyi, bir gözlemcinin tarafsızlığıyla kıssadan hisseler anlatan bir çınar altı meddahının dilini birbirine harmanlıyor.

